

Kázání– 13. 04. 2025 – Liberec - Květná neděle

modlitba:

Pane Bože, děkujeme za život tvého syna Ježíše Krista, za to, že přišel mezi nás, že prošel zápasy, ponížením a osamocněním a v tom všem projevil sílu života a zájem o druhé lidi. Přichází i dnes za námi... Ukazuje nám, že v jeho cestě na kříž se skrývá společenství a nový počátek.

Děkujeme, že v tobě je dost místa pro všechny. Dej nám – prosíme – ochotu a vnímavost pro Kristův život. Děkujeme, že můžeme žít podle tvého slova, že víra nás vede k druhým lidem. Dej nám trpělivost v naslouchání i mluvení. Dej, ať vidíme příležitosti, které nám dáváš. Dej, ať ve svém životě nacházíme prostor pro skutky lásky, pro sdílení a nasazení pro druhé! Amen

kázání Mk 14, 3-9

Milí přátelé,

dnešní čtení patří na Květnou neděli, protože je tady přítomná oslava Krista, ale za zvláštních okolností. I první čtení o Vjezdu do Jeruzaléma ukazuje Ježíše jako krále, ale krále zvláštního – chudého, příjíždějícího na oslátku. My také víme, že tato oslava jakoby uvádí následující události – zapření, zajetí, odsouzení a smrt, zkrátka velikonoční události. Takže tady k sobě patří oslava ve stínu budoucích událostí, a přesto kus radosti, lásky a nasazení pro Krista navzdory okolnostem.

Zajímavé je, že ta žena, která Ježíše pomazala, tady v Markově evangeliu nemá jméno, nic o ní nevíme, ani kus její biografie. To nás může provokovat, protože to nás obvykle zajímá. Hned bychom měli pro její čin nějaké lidské vysvětlení, nějaký účel, proč to vlastně udělala. Navíc ostatní evangelia této ženě dala jméno – u Jana je to Marie, sestra Lazara, žena, která ví, co je kdy třeba udělat. Jinde je to Máří Magdaléna, žena hříšnice, která tímto činem vyjadřuje svůj vděk Kristu. Myslím si, že je ale nejlepší číst Markovu variantu, kde o ženě nic nevíme. Její čin je totiž činem lásky, a ten se nesluší nějak vysvětlovat, proč to udělala, hledat pro to nějaký účel, proč použila tak hodnotný olej, proč veřejně uctila Ježíše...

Naopak se sluší meditovat, rozjímat nad její cestou. Nejde o lidské vysvětlení, co ji tehdy k tomu vedlo – jde o lásku, která i nás dnes vede k činům, nasazení pro druhé v pravý čas. A my nemáme jen napodobovat činy biblických postav. Máme se nechat vést Božím slovem a božím pozváním, abychom dnes odvážně šli cestou víry a lásky.

Dnes – v tomto kázání - bych proto ani nechtěl rozebírat, kolik vlastně ten vonný olej stál a co by se za něj dalo pořídit. To totiž není důležité. Musíme rozlišovat mezi věcmi, které se dají koupit, a činy, které jsou projevem lásky a nasazení života pro druhé. Pohybujeme se ve světě, kde skoro všechno přepočítáváme na peníze a hledáme nejvýhodnější cesty, jak něčeho dosáhnout. Ale chápeme, že někdy peníze musíme počítat jinak, nebo je raději počítat ani nemáme. Třeba

taková svatba dnes může přijít na hodně set tisíc, a přesto si uvědomujeme, že ji nemůžeme přepočítat na počet obědů pro chudé, který by se za to dal pořádit. A ještě více třeba nemůžeme počítat, na kolik peněz vlastně rodiče přijde jedno dítě, protože je to především celostné a celoživotní nasazení. Peníze u toho nepočítáme.

Když sledujeme kroky té ženy, můžeme se ptát sami sebe, jestli je v našem životě prostor pro lásku, která nepočítá, která tu prostě je pro druhé. Láska je spontánní, silná sama v sobě, proto také není předmětem nějaké kalkulace. K lidskému životu patří takové nasazení lásky. K lidskému životu také patří, že Kristus se za nás nasadil celý.

Když se díváme, jestli nám evangelium přece jen něco konkrétního o té ženě neprozradí, slyšíme jen, že se nedá odvést od své cesty. Neuteče, že by ve zmatku všeho nechala a olej nechala rozlít... Ale ani se nepustí do konfliktu, nepře se, nepustí se do debaty, proč se právě tohle vyplatí. Nenechá se znejistit, jde za svým cílem. Drží se Ježíše. Možná se my příliš rychle necháme vyprovokovat a přeme se o své postoje a činy, tady by to ale znamenalo přijmout tu logiku, že vše má ekonomický rozměr a je třeba to takto ekonomicky obhajovat. Někdy se nechat zatáhnout do konfliktu znamená opustit uvažování víry a snažit se druhé získat cestou rozumu a kalkulace.

Nad jejím jednáním tedy můžeme říci, že k víře patří odvaha jít cestou lásky a naděje, držet se Krista. K cestě víry je třeba odvahy, když nás druzí nechápou, nebo rovnou napadají či zesměšňují. K cestě víry je třeba vytrvalost. Na cestě víry je nám ale zaslíben pokoj. Pokoj vycházející z toho, že se nasazujeme pro druhé, pro Krista ve druhých lidech, že sdílíme život.

Ježíš v evangeliálním příběhu hájí čin té ženy. Říká: nechte ji – to by nám mohlo znít jako slabá obhajoba, Ježíš tady ale používá stejná slova jako o dětech, která mu přinášeli, aby jim požehnal. Máme to nechat – otevřít prostor pro činy lásky. Nechat druhé, aby našli cestu a vyjádřili svou víru.

Ježíš tady nejen říká, že to není špatně, ale i říká, že to je příkladný čin. Dokonce se o něm bude vyprávět všude, kde se bude šířit evangelium. To nás může zarazit, protože tento čin je kontroverzní. Lidsky leckoho z nás napadne, jestli to bylo nejlepší využití toho oleje. Předně tady ale slyšíme, že k evangeliu patří lidské činy, činy lásky. Činy lásky máme chápat tak, že to není jen almužna, nějaké vynaložení prostředků na dobré účely, ale že to je nasazení pro druhé v nouzi. Takové činy lásky ve Starém zákoně znamenaly, že je prostě třeba všeho nechat a jít někomu pomoci, i když by třeba byla sobota – někoho vysvobodit, zachránit – bylo důležitější než svěcení dne nebo ekonomická kalkulace, o co tím přijdeme. To že se tento čin bude připomínat s evangeliem ale neznamená, že skutky lásky spočívají v nápodobě takových činů. Možná příliš často podléháme takovému myšlení, kdy sami nemáme tolik odvahy a chceme jen napodobovat to, co je v Bibli a co je tedy nějak prověřené a jisté.

Ale ta žena nečinila nic prověřeného a jistého. Nikde se nedočetla, že tohle je třeba. Byla to spontaneita lásky, odvaha její víry, sama našla výraz pro svou vděčnost za Krista. O jejím činu se tedy opravdu nemá mluvit proto, abychom jaksi zůstávali u něho a u obhajoby jejího činu. My jsme v lásce vedeni k dalším činům v dnešním světě.

Ježíš rozlišuje dobré skutky a skutky lásky. Dobré skutky se týkají péče o chudé, které podle něho budeme mít stále kolem sebe. Můžeme tedy stále konat dobré skutky. To nám neuteče. Tomu nemáme rozumět tak, že by Ježíš relativizoval touhu po pomoci druhým nebo snahy o vylepšení sociální situace. Ježíš se v žádném smyslu nestaví proti péči o chudé. To je vždy dobré mít na vědomí. Skutky lásky se ale odlišují v tom, že je třeba je učinit včas, v určité situaci. Potom to už nebude možné. Jsou takové okamžiky, kdy je třeba se někoho zastat, pro někoho mít pochopení a čas máme pro to omezený. Ježíšova cesta do Jeruzaléma byla takovou jedinečnou chvílí. Ona žena mohla Ježíše pomazat k pohřbu právě v tuto chvíli.

Dnešní Květná neděle je tedy naplněna na jednu stranu vážností. Ježíš jde do Jeruzaléma. Jeho láska a nasazení pro člověka ho něco stojí. Na druhou stranu tady slyšíme o odvaze víry. Jsme zváni k tomu, abychom i my ve svém životě nacházeli prostor pro skutky lásky. Abychom věděli, že v nasazení pro druhé nejen nasazujeme čas, sílu, zdraví a prostředky, ale také získáváme podíl na lásce a životě, který nacházíme v Kristově oběti a sdílení. amen